Tablo: Cemal Dündar

TALÂT PAŞA

Hüseyin Cahit Yalçın

1874 - 1957

YAZAR ve fikir adamı, gazeteci. Balıkesir'de doğdu, İstanbul'da öldü. 1896 yılında Siyasal Bilgiler Okulu'nu bitirdi. İdadi (Lise) müdürlüklerinde bulundu. 1908'de Tanin gazetesini kurarak memurluğu bıraktı. Politikaya atıldı. İstanbul mebusu oldu. İttihatçıların sesi görevini yaptı. Mütarekede Malta'ya sürüldü. Yurda döndükten sonra yazılarından dolayı Çorum'da sürgüne yollandı. Sonra yeniden milletvekilliği yaptı. 1957'de vefat etti.

DAHA lise öğrencisiyken 1892'de Nadide adlı bir roman yazıp bastırdı. Servet-i Fünun dergisi yazarları arasına makaleci ve polemikçi olarak katıldı. İkdam'ın Paris muhabirliğini yapan Ali Kemal'i hırpalayan «Kavgalarım» adlı tartışma kitabında, Servet-i Fünun'a çatanları da perişan etmiştir.

1908 Meşrutiyetiyle Tanin'i kurduktan sonra da siyasî kavgalarına devam etti ve en yakın ülkü arkadaşı Tevfik Fikret'le bozuştu. Ama Hüseyin Cahit, «Hak bellediği yolda yalnız yürüyen» cinstendi. O devirde yayınladığı «Hayat-ı Hakikiye Sahneleri» adlı kitabıyle «Hayat-ı Muhayyel» adlı hikâyeleri ve «Hayal İçinde» adlı romanından sonra o sayfaları kapadı. Bütün bunların nedenlerini 1953'te yayınladığı «Edebî Hâtıralar»da açıklamıştır.

Hüseyin Cahit Yalçın, Tanin'de başmakaleler yazarak meslek hayatına, yani gündelik gazeteciliğe girdi. Öldüğü zaman ise Ulus gazetesinin başyazarıydı. Son derece duru, akıcı bir uslûpla gayet inandırıcı şekilde fikirlerini öne sürer ve okuyucusuna kabul ettirirdi. Tanin'in her iki devresinde olsun, Fikir Hareketleri dergisinde ve Ulus'ta olsun, yazıları daima bu özelliği taşır. Tanin'i ikinci defa çıkardığı zamanki en büyük hizmetlerinden biri de, İttihatçıların, sonradan Atatürk'e İzmir Suikasdi dâvasında asılan Maliye Nazırı Cavit Bey'in hâtıra defterini aynen yayınlamasıdır ki siyasî tarihimiz içinde eşi bulunmaz bir belgedir.

Hüseyin Cahit Yalçın, ilk eseri olan «Çürük Temel»le İstanbul Şehir Tiyatrolarının kuruluşuna hizmet etmiş, ağabeyi Doktor Hüseyin Suat Yalçın gibi tiyatroya iltifat etmemiştir. O, hayalden çok gerçeklere önem veren ve siyasetin tadını tatmış bir yazardır. Bu yüzden birkaç kere ölüm tehlikesi atlatmış, yine bu yüzden İstiklâl Mahkemesi huzuruna çıkarılmış, bu yüzden sürgün edilerek yokluk içinde bırakılmıştır. Hayatının en kötü yılları sayılabilecek olan 1933-1940 arasında, Fikir Hareketleri dergisini tek başına çıkararak o zamanın gençliğine yalnız politika alanında değil, gerçek fikir hareketleri üzerinde de yol göstermiş, bu derginin geliriyle geçinmiştir. Hüseyin Cihat Yalçın, bu dergiyi onbeş günde bir yayınlar ve baştan sona kadar bütün yazılarını kendi usta kalemiyle yazardı. Dostları, onun böyle bir dergiyi tek başına nasıl çıkarabildiğini daima hayretle ve ibretle konuşurlardı.

«Oğlumun Kütüphanesi» adlı seri yayınından başka Vakit Gazetesi'nce kurulan «Dün ve Yarın» serisi için de pek çok tercüme eser hazırlamıştır. Çalışmaktan başka bir şey bilmiyor görünen Yalçın'ın bu karakteri, onun seksen üç yıllık ömrüne yüze yakın eser sığdırmasına imkân vermiştir. Yaşlandığı zaman bile dinç kalışının sebebini «İşleyen demir ışıldar» atasözüyle açıklardı. Bazan, yazı masasının başında sabahladığı ve ertesi gün, gene mütebessim bir cehre ile ve sanki bir gece evvel kağıtlar arasında göz nûru döken o değilmiş gibi zinde davranan Yalçın' daima etrafına çalışkanlık sembolü olmuştu. Üstelik son derece cesur bir insandı. İttihat ve Terakki'yi ateşli bir dille müdafaa eden yazıları yüzünden tehdit mektupları alıyor, linç edileceğini biliyor, fakat yolundan dönmüyordu. Nitekim, 31 Mart olayında matbaası tahrip edilmiş, kendisi çok ciddî bir ölüm tehlikesi bile geçirmişti.

1901'de Servet-i Fünun dergisinin hükümetçe kapatılmasına onun hukuka dair bir makalesindeki «Ve nihayet ihtilâl-i kebîrle (büyük ihtilâlle) Fransa'da talâk (boşanma) teessüs etti» cümlesi sebep olmuştu. İttihatçılar memleketi bıraktıktan sonraki bütün hükümetlere ve gruplara muhalif, yani tam mânasıyle bağımsız kalmayı tercih eden Yalçın, 1933 te toplanan Tarih Kurultayı ve Dolmabahçe Sarayı'ndaki büyük Dil Kurultayı'nda da Mustafa Kemal'in tezine karşı tezleri savundu. İnançlarından hiç bir taviz vermeğe yanaşmadığı için de güç durumda bırakıldı, hattâ uydurma bir dâva ile sürgüne bile gönderildi. Ama Hüseyin Cahit Yalçın, bilhassa politika hayatında pek çok dalgalanmalarla karşılaştığı için boyun eğmemesini öğrenmişti. Hele fikir yanının kuvvetli oluşu, karşısındakileri hayli terletiyordu. Nitekim, her şeye rağmen ayakta kalabilmesi de yine bu yönünden dolayıdır.

Politikadaki tutumu ne olursa olsun, Hüseyin Cahit Yalçın, yurt içinde ve yurt dışında tanınmış, memlekete hizmet etmiş değerli bir yazar ve gazetecidir. Yalçın, 1957'de İstanbul'da hayata gözlerini yummuş ve cenazesi büyük törenle kaldırılmıştır.

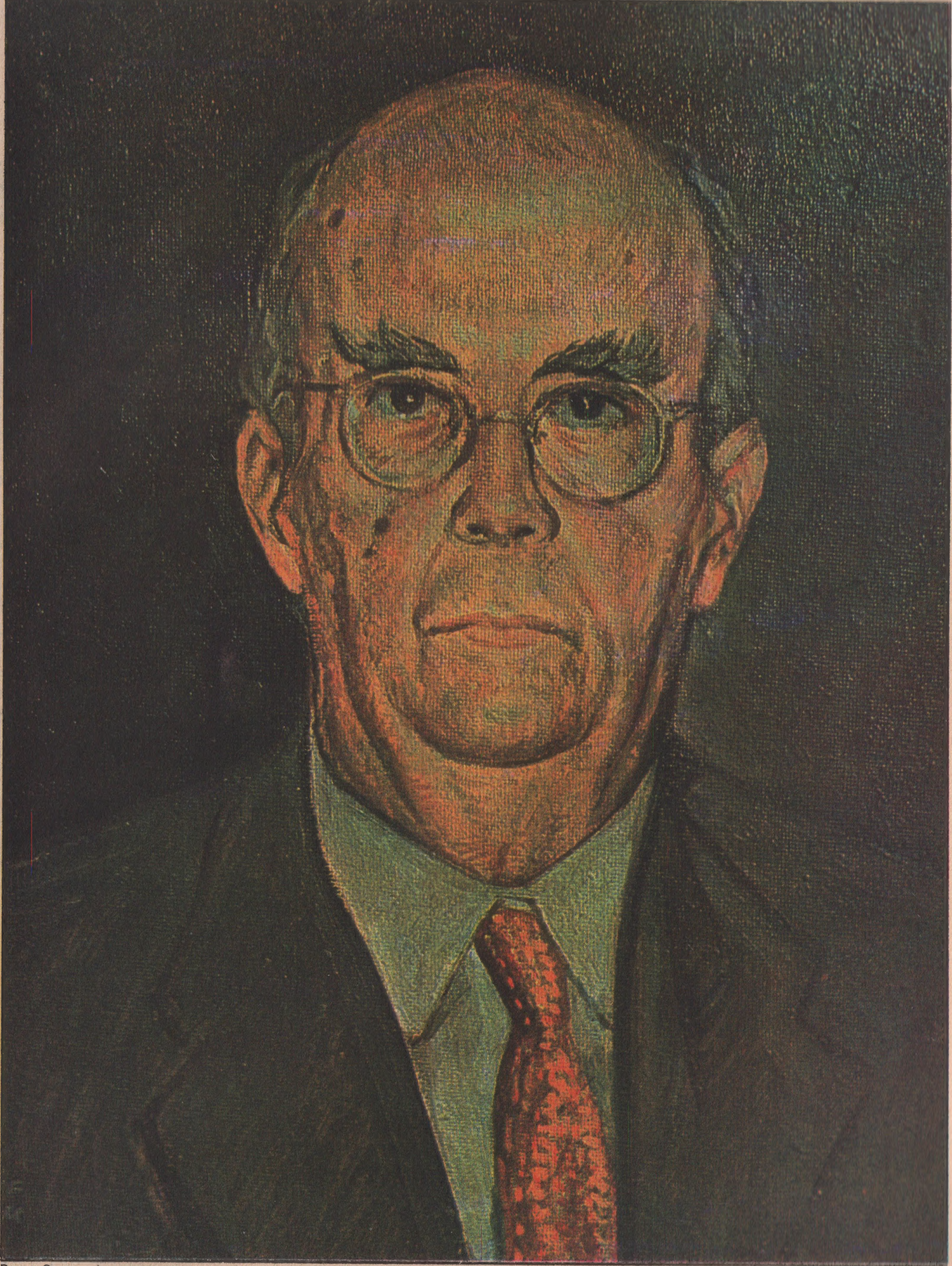

Basın Sarayından

HÜSEYİN CAHİT YALÇIN

Ziya Gökalp

1876 - 1924

FİKİR ve sanat adamı, şair. Diyarbakır'da doğdu, İstanbul'da öldü. Baytar Okulu'nun son sınıfındayken gizli cemiyet kurmaktan tutuklandı. 9 ay hapis yattıktan sonra Diyarbakır'a sürüldü. İkinci Meşrutiyet ilân edilince İttihat ve Terakki Partisinin orada şubesini açtı. Sonra Selânik'e geldi. Genç Kalemler dergisine yazılar yazdı. Meşrutiyetten sonra partinin genel merkez kurulu üyesi oldu. 1924'te TBMM'ne girdi. Büyük bir Türkçü idi.

ZİYA Gökalp, memleketimizde modern sosyoloji ilminin kurucusu olarak tanınmış ve Fransız bilgini Emile Durkheim'in prensiplerini uygulamak ve öğretmekle şöhret yapmıştır. Bu, onun ilim tarafıdır. Tarihe bakışı da bu bütünleyici görüşe uygundur. Türk tarihini Osman Bey'den değil, Milât öncesinden başlatan bu bütünleyici görüşte en önemli yan, bütün Türk devletlerinin aynı dil ve aynı soydaki insanlar tarafından, aynı görenek ve geleneklerle yaşayan toplumlar tarafından kurulduğu, başka toplumları yönettiği, devlet unvanındaki değişmenin gerçekteki bütünlüğü etkilemeyeceği inancı yatar. Tek aksayan nokta, çağdaş gerçekçiliğe aykırı olarak, artık dil farkları, lehçe farklarını da aşan, töre ve yasaları iyice ayrılmış bu toplumları tek bayrak altında toplayabilmek hayalidir. «Kızıl Elma», «Yeni Turan» gibi panturanist ülküyü savunan şiirler, bu sebeple, netice vermemiş, daha doğrusu tek acı son, Enver Paşa'nın Türkistan çöllerindeki bir ayaklanmaya katılarak öldürülmesi olmuştur.

Şair olarak Ziya Gökalp, lirizmden yoksun, dili sade ve tabiî, eğitici yanı güçlü eserler vermiştir. Halk masallarına eğilerek bunları duru bir uslûpla herkesin ve bilhassa çocukların anlayacağı şekilde yeniden şiirleştirmiştir. Bir yandan:

Vatan ne Türkiye'dir Türklere, ne Türkistan
Vatan büyük ve müebbet bir ülkedir: Turan

veya:

Atanın içtiği köpüklü kımız
Arpa suyu içme dedi bir Kırgız

derken Sèvres paçavrasından, Mondros ve Lausanne'dan sonra, o yolun çıkar yol olmadığını anlamış ve Türk Medeniyeti Tarihi'ni yazmağa koyulmuştu.

Aslında politika adamı olmayan Ziya Gökalp, sadece İttihat ve Terakki Partisi'ne erişilmesi uzak bir ideal göstermiş, partinin fikriyatını, ideolojisini yapmıştı. Bu ideoloji iflâs edince gerçekleri görmekte gecikmedi.

Ziya Gökalp, Diyarbakır'a sürgün edildiği zaman son derece üzgün ve karamsardı. Memleketin hali ona ürküntü veriyordu. Hayatta hiçbir gayesi ve düzenli bir eğitim geçmişi yoktu. Bunun üzerine, kendi de yazmıştır, tabancayla intihara teşebbüs etti. Mermi, alnını sıyırıp geçtiği için ölmeyen Ziya, bunda Rahmânî bir işaret gördü ve kendini Hak yoluna adadı. Darülfünun'da öğrencisi olmuş bazı yazarlar ise Ziya Bey'in alnında hiçbir mermi izi bulunmadığını söylemişlerdir.

Ünlü mütefekkir, 1923 yılında, Maarif Vekâleti Telif ve Tercüme Dairesi reisliğine atanarak Ankara'ya gitti. Ertesi yıl, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ikinci seçim devresinde, Diyarbakır mebusu seçildi. Fakat, 48 yaşına rağmen, çok yorgun ve hastaydı. Mebusluk görevi pek az sürdü. Rahatsızlıkları arttı ve tedavi için İstanbul'a geldi. Fransız Hastanesi'ne yatırılan Ziya Gökalp, hekimlerin bütün ihtimamına rağmen, o yıl, yani 1924'te hayata gözlerini yumdu. Çemberlitaş'ta, Sultanmahmut Türbesi etrafındaki kabristanda toprağa verildi. Diyarbakır'da oturduğu ev ise, kendi adına bir müze haline getirildi. Şimdi bu müze Diyarbakır'ı ziyaret edenlerin mutlaka uğradıkları bir fikir ve kültür yuvasıdır.

Ziya Gökalp, bilimsel çalışmalarıyla memlekette az da olsa uyanık bir kuşağın yetişmesine ve kendisinden sonra üniversite eğitimini yürütmesine yol açmıştır. Yeni Mecmua, Türk Yurdu gibi dergilerde yazdığı yazılar onun bir sisteme varma çabasını gösterir. Dilde, ekonomide, güzel sanatlarda, ahlâkta, siyaset ve felsefede Türkü ve Türkçeyi esas alarak kurtuluş yollarını gösterdi. Tesiri, on yıl içinde büyük bir sadeleşmeye yönelen dilde görüldü. Sanatta ve edebiyatta görüldü: millî müzik, millî sanat akımları gelişti. Ömer Seyfettin, Halide Edip, Reşat Nuri gibi yazarlar, Yahya Kemal gibi şairler güçlerini onun «Türkçülüğün Esasları»ndan almışlardır.

Ziya Gökalp, tombul, ablakça yüzlü, düşük bıyıklı, badem gözlü bir adamdı. Uygur minyatürlerine benzerdi. Konuşması yavaş ve sakindi. Düşüne düşüne söyler, ama karşısındakileri mutlaka tesir altına alırdı. Çünkü her söylediği akıl ve mantığa olduğu kadar bilimsel gerçeklere de uygun görünürdü. Verdiği dersler, herkese açık olur, büyük ilgiyle takip edilirdi. Ziya Gökalp, bunlardan bilhassa «Türk Medeniyet Tarihi»ne büyük önem veriyor ve bu eseri, mutlaka bitirmek istiyordu. Fakat tamamlayamadan aramızdan ayrıldı...

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

ZİYA GÖKALP

Mareşal Fevzi Çakmak

1876 - 1950

BÜYÜK asker, cumhuriyet ordumuzun Atatürk'ümüzden sonraki tek mareşali. İstanbul'da, Cihangir'de doğdu. Asker bir ailenin çocuğudur. Soğukçeşme Askeri Rüştiyesi, Kuleli İdadisinde okuduktan sonra 1898'de kurmay yüzbaşı olarak tahsilini tamamladı. Ordunun çeşitli kademelerinde görev aldı, müteaddit savaşlara girip çıktı. Sakarya zaferi ile mareşal rütbesini aldı. 1944 yılına kadar Genelkurmay Başkanlığı görevindeydi. 1950'de öldü.

74

BİR asker çocuğu idi. Babası, Miralay Sırrı Bey' di. Çakmakoğulları'ndan Sırrı Bey'in üç oğlu da onun yolunda yürümüşlerdi. Biri Manastır'da, diğeri Çanakkale'de şehit düşmüştü; bu kardeşlerin üçüncüsünün adı Fevzi idi. Kurmay yüzbaşı rütbesiyle kahraman ordumuz saflarına katıldığı zaman önce Erkânı Harbiye Dördüncü Şubesi'ne atandı, sonra da Rumeli'ye tayini çıktı. Balkanlarda geçen sekiz yıllık başarılı hizmet sonunda albaylığa yükseldi Çakmakoğullarından Fevzi Bey. 1908'de Hürriyet ilân edildiği zaman Taşlıca Mutasarrıfı ve 35'nci fırkanın kumandanı idi. Ancak gülünç bir iddia ile, albaylığa terfiinin bir «saray iltiması» olduğu ileri sürülerek rütbesinden iki yıldız geri alındı. Bu düpedüz bir haksızlıktı. Fakat Fevzi Bey mert bir asker ve olgun bir insandı, uğradığı bu haksızlık karşısında dahi bir infiâl göstermedi.

Fakat haksızlıkla elinden alınan yıldızlarını pek kısa bir zamanda yine alnının teri ile geri almasını bildi. 1910 yılında Kosova Kolordusu Kurmay Başkanlığına, kısa bir süre sonra da Garp Kolordusu Kurmay Başkanlığına tayin edildi. Balkan Harbinde Vardar Ordusu Erkânı Harbiye Harekât Şubesi Müdürlüğü görevinde idi, harpten sonra merkezi Ankara'da bulunan Beşinci Kolordu Kumandanlığına getirilirken rütbesi büyümüş ve adı da Fevzi Paşa olmuştu...

Birinci Dünya Savaşı başladığı zaman Fevzi Paşa, emrindeki kolordu ile Çanakkale'nin savunmasına katıldı. Oradan İkinci Kafkas Kolordusu Kumandanlığına tayini çıktı. Koca bir ömür harp savaşlarında geçiyordu. Balkanlar'dan Kafkaslar'a kadar uzayan bu savaş hayatı daha sonra Suriye'de devam etti. Burada ferikliğe (Korgeneralliğe) terfi etti.

Mütarekeyi müteakip İstanbul'a tayini çıktı. Bir süre İstanbul Büyük Erkânı Harbiye Reisliğinde bulunduktan sonra 1920 yılı başlarında Harbiye Nâzırlığına getirildi. Böylelikle Salih Paşa'nın kurduğu hükümette kısa bir süre Nâzırlık da yapmış oldu. Bu makamı işgal ederken, Anadolu'ya askerî eşya ve cephane göndermek suretiyle Millî Mücadele'ye büyük katkılarda bulundu. Bu millî harekât aleyhinde şiddetli tedbirler almak üzere iktidara getirilen Damat Ferit Paşa kabinesinin kurulmasından önce Harbiye Nâzırlığı görevinden ayrıldı. Doğruca Ankara'ya giderek millî harekete katıldı.

1920 yılı nisan ayında Ankara'ya gelen Fevzi Paşa, bir ay sonra Ankara Hükümetinin Millî Müdafaa Vekilliğine getirilirken Vekiller Heyetine de reis oldu.

İkinci İnönü Zaferini müteakip orgeneral rütbesi verilen Fevzi Paşa 1921 yılında Erkânı Harbiye Reis Vekili oldu. 1922 yılı temmuz ayına kadar on bir ay süre ile bu vazifede ve Vekiller Heyeti Reisliğinde kaldı.

Sakarya'da kazanılan büyük zaferdeki üstün hizmetlerinden ötürü Birinci Ferik (Orgeneral) Fevzi Paşa, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kararı ile Müşir (Mareşal) rütbesini aldı.

Kahraman ordumuzun Büyük Atatürk'ten sonraki tek mareşali olmuştu.

Büyük zafer ve cumhuriyetin ilânını müteakip Genelkurmay Başkanı oldu Mareşal Fevzi Çakmak. Yalnız kahraman ordunun değil, bütün bir milletin en sevip saydığı bir insandı da. Benliğini saran engin tevazu, sürdüğü alabildiğine sade ve tertemiz özel hayatı ona ayrı bir özellik vermekteydi. Bir sembol, bir bayrak olmuştu milletin kalbinde.

12 ocak 1944 günü yalnız binbir şan ve şerefle dolu askerlik yaşantısının değil, hayatının da en hazin gününü yaşadı Mareşal Fevzi Çakmak. O gün, emekliye sevkedilmişti. 55 yıl sırtında şerefle taşıdığı üniformasına vedâ günüydü o gün...

Genelkurmay Başkanlığı görevine ve vücudunun bir parçası olmuş bulunan üniformasına veda etti. Bir süre evinde sakin bir hayat yaşadı. Memleket çok partili bir devreye girince, o sıralarda teşekkül etmiş bulunan Millet Partisi'ne intisap etti... Demokrasi mücadelesine katıldı.

Sembolleşmiş insan, büyük asker Mareşal Fevzi Çakmak, 10 nisan 1950 günü İstanbul'da hayata gözlerini yumdu. Vefatı memlekette öylesine içten kopup gelen büyük bir üzüntü yaratmıştı ki, İstanbul Radyosu'nun müzik neşriyatını kesmemesi yüzünden radyoevi önünde iki gün süre ile büyük nümayişler yapıldı. Ve cenazesi, 12 nisan 1950 günü, mahşerî bir kalabalığın da iştirakiyle kaldırıldı. Eyüpsultan kabristanında toprağa verildi.

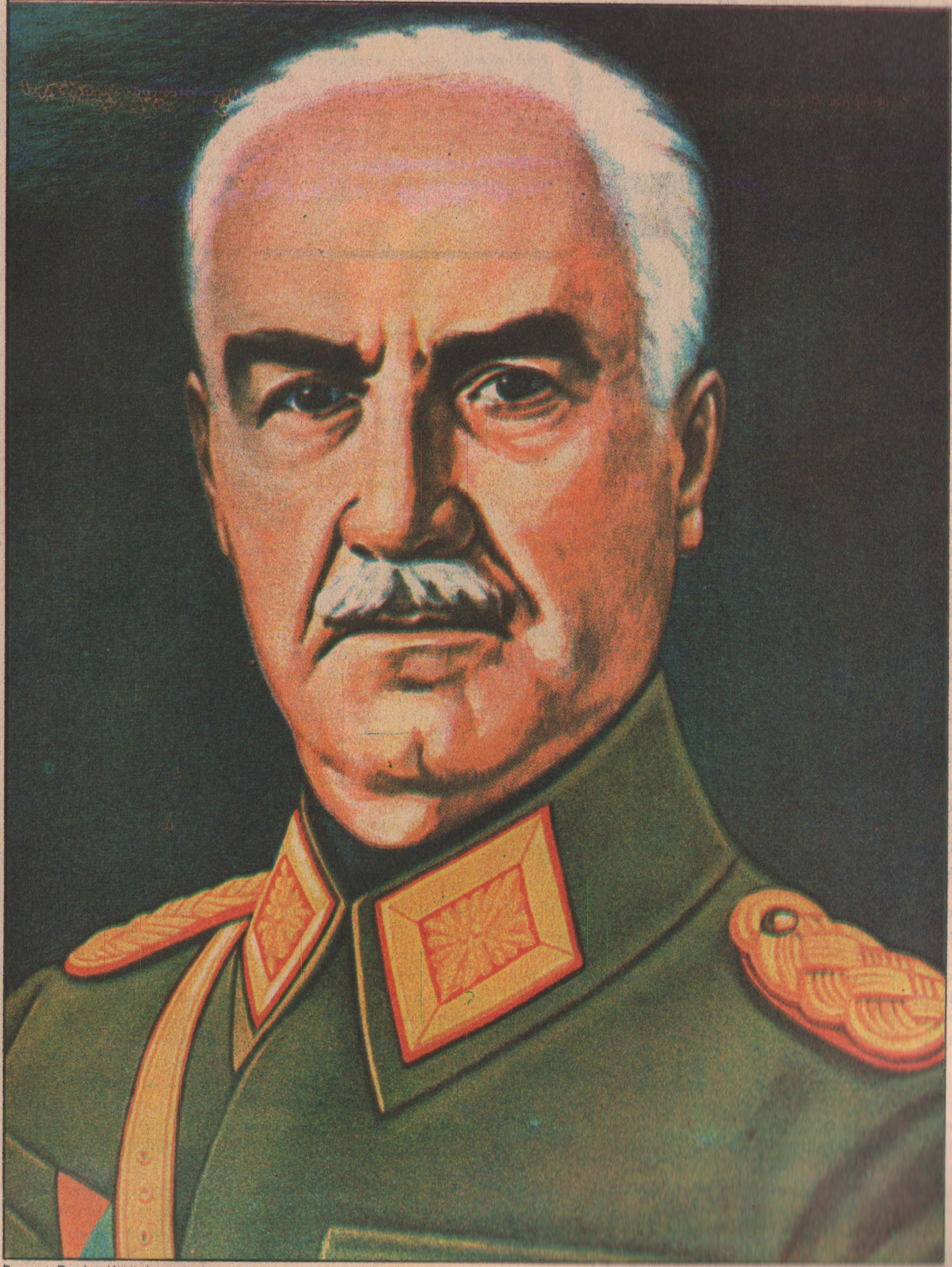

Beyazıt Devlet Kütüphanesinden

MAREŞAL FEVZİ ÇAKMAK

Enver Paşa

1881 - 1922

OSMANLI İmparatorluğu'nun son devrinin en önemli bir kişisi ve İttihat Terakki'nin ileri gelen bir simâsıdır. Türkiye'yi Birinci Dünya Savaşına sokan kişi olarak da tanınır. İstanbul'da doğdu. 1903 yılında kurmay yüzbaşı olarak Harbiye'den çıktı. Bir süre sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne dâhil oldu. Harbiye Nâzırlığı yaptı. Harbi müteakip bazı arkadaşlarıyle Almanya'ya gitti, oradan Türkistan'a geçti. Bolşeviklerle yapılan savaşta öldü.

ADI tarihe, Osmanlı İmparatorluğu'nu Birinci Dünya Savaşı'na sokan kişi olarak geçmiştir. O tarihlerde Harbiye Nazırlığında bulunan 33 yaşındaki Enver Paşa'nın, bu emrivakisine Dahiliye Nazırı ve iktidardaki İttihat-Terakki Fırkasının lideri Talât Paşa ile Bahriye Nazırı Cemal Paşaların boyun eğmek zorunda kaldıkları bir gerçektir. Nitekim Meclis-i Mebusan (Millet Meclisi) da, Âyan (Senato) da, Sadrazam Prens Said Halim Paşa da, Heyeti Vekilenin (Bakanlar Kurulu'nun) diğer üyeleri de, hattâ Padişah Sultan Reşat da Türkiye'nin harp ilânından ancak harbe girildikten sonra haberdar olmuşlardı. Haberi Dolmabahçe Sarayı'nda öğrenen 70 yaşındaki Padişah Sultan Reşat'ın hayret ve teessürden dili tutulmuş, Yeniköy'deki yalısında harp haberini alan Sadrazam Prens Said Halim Paşa da derhal istifaya kalkışmıştı.

Şüphesiz ki Enver Paşa'nın niyeti, Türkiye'nin bu harp sonucu mağlûp ve yıkılmış bir hale gelmesi değildi. Müfrit bir Alman taraftarı olan Enver Paşa, Almanların zaferine muhakkak nazarıyle baktığı için, bu harpte onlarla müttefik olmakla Türkiye'nin de büyük istifadesi olacağına inanıyordu. Böylelikle son zamanlarda kaybedilen birçok toprakların yeniden Osmanlı İmparatorluğu sınırları içine alınacağı düşüncesinde idi.

Enver Paşa'nın bir emeli de Rusya'nın mağlûp olmasıyle Kafkasya ve Türkistan'daki Türkleri de Osmanlı toplumuna katmaktı.

Savaşta her şeyin Almanya - Avusturya - Macaristan aleyhine dönmeye başladığı bir sırada, Almanlara karşı olan aşırı tutkusu nedeniyle bunu göremediğinden, onların safında harbe katılma basiretsizliğini göstermişti Enver Paşa.

Enver Paşa, 1903 yılında kurmay yüzbaşı olarak ordu saflarına katıldıktan kısa bir süre sonra Selânik'te kurulan İttihat ve Terakki örgütüne dahil olmuş ve ordu vasıtasıyla sarayı sıkıştırıp meşrutiyeti ilân ettirebilmek için girişilen harekette en önemli rollerden birini oynamıştı. «Talât - Enver - Niyazi» üçlüsünün bir parçası olan Yüzbaşı Enver Bey, arkadaşlarıyle dağa çıkmışlar ve halkın nazarında bir «Hürriyet kahramanı» olmuşlardı. Neticede İkinci Meşrutiyet ilân edilmiş ve İttihatçılar adıyle anılan bu cemiyet mensupları birden ön plâna geçivermişti. 1913 yılında Harbiye Nazırı Mahmut Şevket Paşa'nın bir suikaste kurban gitmesiyle paşalığa terfi eden Enver Bey Harbiye Nezaretinin başına geçmişti.

Hemen ertesi yıl Şehzade Süleyman Efendi'nin kızı Naciye Sultan ile evlenerek saraya damat olan Harbiye Nazırı Enver Paşa'nın durumu bir kat daha kuvvetlenmişti. Belki bunun da etkisi iledir ki, Enver Paşa'nın davranışlarında bundan sonra bazı basiretsizlikler görülmeye başlamış; 1914 yılında, devleti şuursuzca 1. Dünya Harbi'ne sokan kişi olarak itham edildiği gibi Sarıkamış mağlûbiyetinin mesuliyeti de onun üzerine yıkılmıştır. İkinci Meşrutiyet öncesinin gözde simâsı Binbaşı Enver Bey 1914'den sonraki karanlık günlerin baş sorumlusu halini almıştı. Bunu, ünlü şair ve yazar Süleyman Nazif şu sözüyle en veciz şekilde ifade etmişti: «Enver Paşa, Enver Bey'i katletti!»

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra başta Talât Paşa olmak üzere bazı arkadaşlarıyle birlikte Almanya'ya giden, bazı iddialara göre ise «Türkiye'den kaçan harp mesulleri» arasında bulunan, Enver Paşa orada kısa bir süre kaldı.

Almanların safında Türkiye'yi harbe sokarken düşündüklerinin ilk kısmı, ağır yenilgi yüzünden tahakkuk edememişti. Kaybedilen toprakların değil yeniden geri alınması, bilâkis elden pek çok vatan parçası kopup gitmişti. Onun diğer emeli ise Kafkasya ve Türkistan'daki Türklerin Osmanlı toplumuna katılması idi. Bunu tahakkuk ettirebilirse, 1. Cihan Savaşı'ndaki hatasını telâfi edebilecekti hiç değilse. Bu emelle Almanya'dan Türkistan'a geçti.

4 ekim 1921 günü yanında birkaç güvendiği arkadaşı olduğu halde Buhara'ya giden Enver Paşa, orada Bolşevik Rusya'ya karşı ayaklanan Türkistanlıların arasına katıldı, daha doğrusu başlarına geçti. «Yeni Turan» yolunda «Moskof» ile amansız bir mücadeleye giriştiler hep birlikte.

Tam on ay sürdü bu yaman mücadele. Bir bayram sabahı olan 4 ağustos 1922 cuma günü Abdere mevkiinde Ruslarla yapılan bir çete harbi sırasında Derviş isimli atının üzerinde yalın kılıç döğüşe döğüşe Moskofları kovalarken kalbinden vurularak şehit düştü.

Askerî Müzeden

ENVER PAŞA

ATATÜRK

1881 - 1938

BÜYÜK kurtarıcımız Mustafa Kemal ATATÜRK 1881'de Selânik'te doğdu. Babası Ali Rıza Efendi, annesi Zübeyde Hanımdır. Askerî öğrenimini 1904'te tamamladı ve kurmay yüzbaşı olarak, orduya katıldı. 34 yaşında general «mirliva» oldu, Anadolu'da, Türk Ulusu'nun başına geçerek, büyük Kurtuluş Savaşımızı başardı. Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdu. Bütün dünyaya, bir ulusun nasıl yoktan var olabileceğini gösterdi. 57 yaşında vefat etti.

HÂTIRASI, her Türk'ün gönlünde anıt gibi yükselen, hayatı, tarihimizin en şanlı sayfalarıyla dolu, Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, 1881 yılında, Selânik'te doğdu. Babası, Gümrük İdaresi'nde memur Ali Rıza Efendi, annesi Zübeyde Hanımdı.

Bir başak demeti örneği altın sarısı saçları, çelik gibi parlayan mavi gözleriyle küçük Mustafa, daha okul sıralarındayken, diğer çocuklardan çok farklı olduğunu göstermişti. Bu yüzden, Askerî Rüştiye'de bir öğretmeni «İkimiz de Mustafa'yız. İsimlerimiz karışıyor. Bundan sonra sen Mustafa Kemal olacaksın» diyerek O'na bir de «Kemal» adını verdi. Böylece Dünya Tarihi'ne Mustafa Kemal olarak geçen Ulu Önder, Sakarya Zaferi'nden sonra Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kararıyle «Gazi» ünvanını aldı. Soyadı kanunu çıktıktan sonra, gene Meclis, O'na verilecek en uygun soyadını kabul etti: Atatürk...

Askerî öğrenimini 1904'te, «Kurmay Yüzbaşı» olarak tamamladı. Devrin müstebit hükümdarı II. Sultan Abdülhamit'e ve onun kötü idaresine karşıydı. Bir görevle Şam'a gönderildi, böylece İstanbul'dan uzaklaştırılmış oldu.

Mustafa Kemal, Türk ulusunun acı bir sona doğru nasıl sürüklendiğini görüyor ve yurdumuzu kurtarmak için büyük plânlarını daha o günlerde hazırlıyordu. Nitekim Suriye'de gizli ve ihtilâlci bir cemiyet kurdu. Bir süre sonra Selânik'e geçti. Orada, «İttihat ve Terakki»nin çalışmalarına katıldı.

Çok geçmeden patlak veren Birinci Dünya Savaşı, Mustafa Kemal'e de yeni ve güç görevler yüklemişti. Nitekim, Büyük Gazi Anafartalar'da gösterdiği üstün kahramanlıkla, adını Türk Tarihi'ne «Anafartalar Kahramanı» olarak yazdırdı. Bu zaferden sonra, rütbesi miralaylığa yükseltildi. Düşman Çanakkale'den çekildikten sonra, Miralay Mustafa Kemal, Kafkas Cephesi'ne de gönderildi ve henüz 34 yaşındayken general (mirliva) oldu. Bu sırada Osmanlı Hükümeti, Mondros Mütarekesi'ni imzaladığı için, yeni görevinde, âdeta eli kolu bağlı kalan büyük insan Türkiye'nin artık bir batağa saplandığını görüyor, içi kan ağlıyordu. Gece gündüz, benliğini saran tek düşüncesi vardı: Vatanı kurtarmak..

İstanbul'dan «Bandırma» vapuru ile yola çıkan Mustafa Kemal Paşa, 19 Mayıs 1919'da Samsun'a ayak bastığı gün, artık bir devir kapanıyor, bambaşka bir devir açılıyordu. Mustafa Kemal Paşa, hızla faaliyete geçerek, önce Erzurum Kongresi'ni, sonra Sıvas Kongresi'ni topladı. O sırada, İstanbul düşman çizmesine boyun eğmiş, Osmanlı Meclisi Mebusan'ı dağıtılmış, ordunun elinden silâhları alınmıştı.

İşte o çetin günlerde, büyük kurtarıcımız Sivastan Ankara'ya geçti; kısa bir süre sonra Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni topladı. Çünkü Anadolu, artık İstanbul'da, düşmanın oyuncağı haline gelen ve iflâs eden Osmanlı idaresini reddetmişti. Kendine, kendi içinden ve kendi gücüne dayanan bir yönetim şekli arıyordu. Evet 23 Nisan 1920'de büyük törenle açılan ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi, artık milletin kaderinde söz sahibi idi. Böylece bugünkü genç Türkiye'nin temeline ilk harç konuldu. Artık büyük Kurtuluş Savaşı'mız başlayacaktı.

Anadolu, her ferdiyle bu savaşa hazırdı. Artık bir destan başlayacaktı. Bu destan 9 Eylül 1922'de düşmanı İzmir'de denize döktüğümüz güne dek sürdü. İşte o günler, Dumlupınar'dan Sakarya'ya kadar, nice nice büyük kavgalarla ve mehmetçiğin peşpeşe kazandığı nice nice büyük zaferlerle Türk Tarihi'nin altın harflerle yazılı sayfalarıdır.

Evet nihayet, vatanımızın üstündeki kara bulutlar dağıldı. Kurtuluş Savaşı kazanıldı. Şimdi de sıra, Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın adını yıllarca önce düşündüğü ve o güne kadar kutsal bir sır gibi sakladığı Cumhuriyet'in ilânına gelmişti. 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet'in ilân edildiği gün, Türk Tarihi'nin en önemli dönüm noktası oldu. Ve o gün bütün dünya «Bir milletin nasıl yoktan var olabileceğini» büyük bir örnek ve ibretle gördü. İşte genç Türkiye için, savaştan barışa uzanan, devrimden devrime ulaşılan pırıl pırıl aydınlık, ışık dolu bir yol o tarihte başladı. Bu yol, modern Türkiye'yi yaratan yol, yâni Atatürkçülük yolu oldu. Ulu Önder, bir insan ömrüne sığmayacak kadar büyük işleri başarmış, fakat kendini, milletine adarken artık yorgun düşmüştü. Kendisinden çok şeyler beklenilen çağda, 57 yaşında hayata gözlerini yumdu.

Bugün O, Anıtkabir'de ebedî uykusunu uyurken, adı, tek bir ülkü, tek bir ruh olarak hepimizin kalbinde meşâle gibi parlar...

Tablo: Cemal Dündar

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

ATATÜRK'ÜN GENÇLİĞE HİTABESİ

EY TÜRK GENÇLİĞİ! Birinci vazifen, Türk İstiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazinenden mahrum etmek istiyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasî emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakrü zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir. Ey Türk İstikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi, vazifen, Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

K. Atatürk

Hayat Koleksiyonundan

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

İbrahim Çallı

1882 - 1960

BÜYÜK Türk ressamı. Çal kasabasında doğdu, İstanbul'da öldü. Küçük yaşta memleketinden ayrıldı. İstanbul'da kendisine yardım eden Şeker Ahmet Paşa tarafından Akademi'ye yerleştirildi. 1910'da orayı bitirince Paris'e gönderildi. Dört yıl kaldı ve Cromon'un atelyesinde çalıştı. Savaş patlayınca İstanbul'a dönerek Akademi'ye öğretmen oldu. 1947' ye kadar bu görevde kaldı. Yaş haddi dolayısıyle emekliye ayrıldı. 1960'da, 78 yaşında vefat etti.

77

BU usta sanatçının İstanbul'a gelişi ve Akademiye girişi başlı başına bir maceradır. Çal'dan çıktığı zaman kemerindeki altınları, Çemberlitaş'ta kaldığı han odasında, daha ertesi sabah çaldırdı. Handaki kahve ocağına çırak olarak girdi. Bir müddet de ayakkabı boyacılığı yaptı. Ama İzmir Mülki İdadisi'nde, yani sivil ortaokulunda okuduğu için sonunda, o zaman Sultanahmet'te cezaevinin yanında bulunan Adliye'ye kâtip oldu. İyi bir tesadüfle ondaki resim istidadı Şeker Ahmet Paşa'nın dikkatini çekti. 1906'da İbrahim'i Sanayi-i Nefise-i Şâhâne'ye, yani Akademiye aldılar. İbrahim, çalışkan, zeki ve istidatlıydı. Yalnız bir kusuru vardı: Burnunun dikine gitmek... Ruhu özgürdü adamın. Bu yüzden onu bir yıl geç mezun ettiler. Ama, yine de bilgisini artırsın diye, koruyarak Paris'e yolladılar. Çallı İbrahim, Paris'te kaldığı yıllar süresince Fransızca öğreneceğine: «Arkadaş, ben Türk evlâdıyım!» diyerek kaldığı otelin sahibi kadınla gittiği kahvenin garsonuna yeteri kadar Türkçe öğretmeyi tercih etti.

Paris'te Cromon gibi son derece akademik çalışan bir ressamın atelyesinde bile, İbrahim «Empresyonist» tekniğine göre resim yapabiliyordu. Etrafındaki değişiklikleri gören bir insandı. Ama İstanbul'dan geldiği için »Kübizm» gibi aşırı görüşler henüz onu etkileyemiyordu.

Birinci Dünya Savaşı patlayınca İstanbul'a dönmek zorunda kalan İbrahim Bey, mezun olduğu okula öğretmen tayin edildi. O tarihten sonra da bir daha, yaş haddinden emekliye ayrılıncaya kadar bu görevi bırakmadı. Atelyesi, yeniliklere açıktı. Cumhuriyetin ilânından sonra açılan ilk Galatasaray Sergisinde açılış nutkunu o söylemişti. Gazi'nin Hamdullah Suphi Tanrıöver tarafından okunan tebrik telgrafı, sanki Çallı'ya bir cevaptı. Ondan sonra yılda bir Galatasaray Lisesi salonlarında sergi açmak âdet oldu. 1924'teki sergiye Çallı, Millî Mücadele'yi canlandıran, zeybekleri tasvir eden büyük kompozisyonlarla katılmıştı. Ama eski bir öğrencisi: «Yalnız Çallı dört tane çiçek resmi teşhir ediyordu. Bunları o zaman, belki bu yıl atelyesinde bahar var, bu çiçekler döküldükten sonra Çallı'nın olgun meyvalarını bekleyebiliriz diye karşılamıştım, ama o zamandan beri Çallı bize bir armut bile vermedi» demişti.

Oysa ressam, tabiî, armut ağacı değildi. Nitekim Edgar Degas'nın atelyesinde, klâsik bir kompozisyonun yanında küçük bir armut resmini görenler kendisine bunu ne diye astığını sordukları zaman Degas: «Cézanne'ındır, bazan bir armut bile resim olarak bir şaheseri öldürebilir» cevabını vermişti.

İbrahim, 1934'ten sonra, soyadı kanunu çıkınca kendisine verilen lâkabı, soyadı olarak kabullendi ve Çallı İbrahim diye anılırken İbrahim Çallı oldu. Zekâsı ve zehir gibi nükteleri bütün canlılığını muhafaza ediyordu.

İçkinin yasak olduğu yıllarda bir gece geç vakit, Taksim'de yürürken Çallı'nın çakırkeyf olduğundan şüphelenen polisler, onu karakola davet etmişlerdi. Nöbetçi komiser «Adın ne?» diye sorunca ressam, sadece «Çallı» demişti. «Ne iş yaparsın?» diye sorduğu zaman da «Profesörüm» cevabını vermişti. Adres olarak da o zaman Güzel Sanatlar Akademisi'nin bulunduğu yeri gösterip de «Fındıklı Sarayı'nda» cevabını verince, nöbetçi komiser, sanatçıyı getiren memura dönmüş ve «Ne sarhoşu yahu, bu zavallı delinin biri, salıverin gitsin» diye yakasını bırakmıştı.

Sanatçı her yıl, ortak açılan sergilere katılıyordu ama hiç kişisel sergi açmamıştı. Bunu, ölümünden bir yıl sonra, Ankara'daki Türk - Amerikan Derneği'nde kızı Belma Çallı yaptı.

1947'de emekliye ayrıldığı zaman: «Sanatkâr emekliye ayrılmaz. Bu, sen artık resim yapamıyorsun demektir. Böyle düşünenler atelyeme gelsinler, resim yapıp yapmadığımı görsünler» diye feryat etti ama, kimseye sesini duyuramadı. Bununla beraber, Çallı, o tarihten sonra da verimli çalışmalar yapmıştır. Şöhreti portre ressamlığında olmakla beraber manzara ve natürmortları da daimî bir tazelik ve heyecan görüntüsündedir. Bilhassa çok serbest tuşları, fırça sürüşleriyle benzerlerinden ayrılır. Öğrencilerine tesir etmekten daima dikkatle kaçınmış olan sanatçı, bazı arkadaşlarını taklit denecek derecede tesiri altına almıştır.

İbrahim Çallı'nın günümüze kalan en önemli eserleri arasında Resim ve Heykel Müzesi'nde bulunan ve maalesef, canlı modelden çalışma imkânı bulamadığı için, fotoğraftan yaptığı büyük Atatürk portresiyle, İsmet İnönü'nün portresi başta gelir.

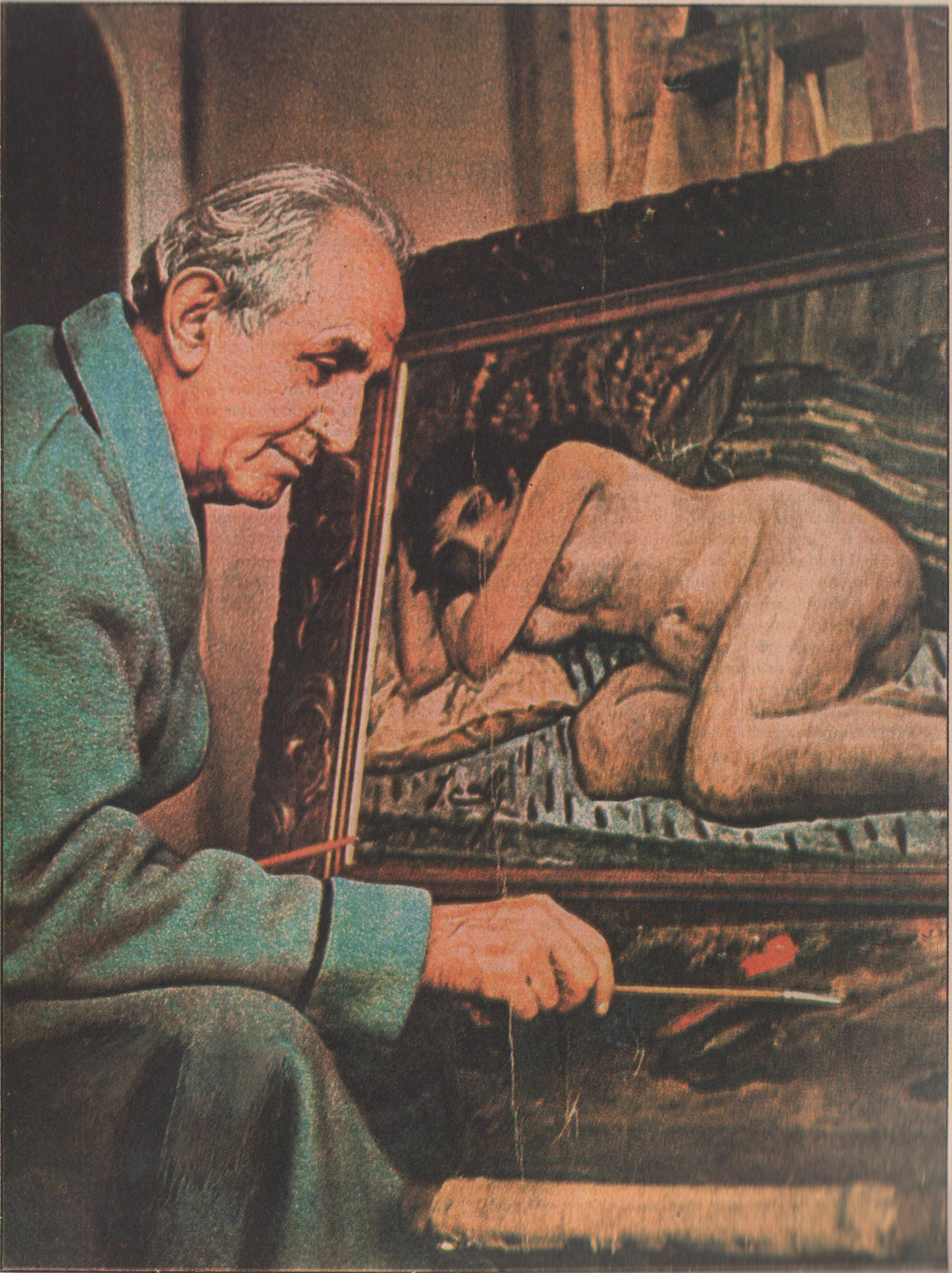

Hayat Koleksiyonundan

İBRAHİM ÇALLI

Kâzım Karabekir

1882 - 1948

İSTANBUL'DA doğmuştur. Babası Mehmet Emin Paşa'dır. 1905'te kurmay subay olarak orduya girmiş, 31 Mart gericilik isyanını bastırmaya katılmıştır. Çeşitli cephelerde bulunduktan sonra Millî Mücadele'de Şark Orduları Komutanı oldu. Kurtuluştan sonra Edirne Milletvekili olarak Meclis'e girdi. 1924'te generallikle Ordu Müfettişliğinden çekildi. «Terakkiperver Fırka»nın Meclis'te başkanlığını yaptı. 1927'de emekli oldu. 1948'de öldü.

78

KARABEKİR Paşa'nın en büyük hareketi, Mustafa Kemal Osmanlı Ordusu'ndan çıkarılmış, Padişah tarafından idama mahkûm edilmiş olarak Erzurum'a geldiği, hattâ rütbesizliğinden dolayı yâveri bile kendisini terkettiği sırada kolordusuyle onun emrine girmiş olmasıdır. Mustafa Kemal'in dâvasına inanıyordu ve doğu cephesinden emin olmasını istiyordu. Bunu temin de etti ve başarılı harekâtından dolayı Ermenistan Fatihi unvanını kazandı.

Ancak savaş ilerledikçe işlerin Ankara'dan yönetilmesi Kâzım Karabekir'i terkedildiği, bir kenara itildiği hissine sürükledi. Mütemadi şifrelerle durumu soruşturuyor, kendisinin fikrine başvurulmadığı halde, askerlik disiplinine tamamiyle aykırı olarak düşüncelerini Ankara'ya bildiriyor, hükümet yönetimine müdahale ediyordu. Hattâ bir aralık, Erzurum milletvekili ve Adliye Vekili Celâlettin Arif Bey'e uyarak «Bağımsız Eyâlât-ı Şarkiyye» hükümeti kurma fikrine kapıldığı şüphesini bile uyandırmıştı.

Kâzım Karabekir Paşa çok temiz, dürüst, mert ve saf bir askerdi. İyi niyetinden hiç kimse şüphe edemezdi. Bu sebeple, yerli yersiz müdahaleleri dikkate alınmayınca güceniyordu da. Kendi başına da olsa, müspet işler gördüğü muhakkaktır. Ermenilerin öldürdükleri ailelerden toplanan altı bin yetimi okutmak üzere Darül'eytam'lar kurması, bunları giydirip okutması, sıfat ve makamıyle dengeli olmasa bile çocuk ve okul marşları yazarak bunları kendisi bestelemesi, zamanın mizah gazetelerinde karikatür konusu da olsa, aslında verimli, sosyal çalışmalardı.

Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Başkomutan Enver Paşa'yı:

— Mademki savaş ilânı düşünülüyor, o halde Genelkurmay'daki Alman subaylarını uzaklaştırın! diye sıkıştıran Kâzım Karabekir, Mustafa Kemal'e karşı da bu tutumunu değiştirecek değildi. Mustafa Kemal ise, kendisinin Millî Mücadele'deki payını gayet iyi bildiğinden, tatbik etmese bile tavsiyelerini hoş karşılamıştı. Ancak, onun, Rauf Bey, Ali Fuat ve Refet Paşalarla bir olarak girdiği tertibi affetmemiştir. 26 Ekim 1934'te Ordu Müfettişliğinden istifa ederek Meclis'e dönmek istediğini bildiren Karabekir Paşa'yla, Ali Fuat Paşa'nın aynı maksatla müfettişlikten 30 Ekimde istifası ve mebusluğu bırakmak isteyen Refet Paşa'nın istifasının, Rauf Bey tarafından geri aldırılması Atatürk'te bir komplo hazırlandığı fikrini uyandırmıştı. Tam o sırada İngiltere'nin verdiği bir ültimatom, savaş tehlikesini ortaya atmıştı. Atatürk böyle bir zamanda orduların başsız bırakılmasını uygun görmediğinden Meclis'i fevkalâde toplantıya çağırdı. Beş kolordu komutanıyle Mareşal Fevzi Çakmak'ı mebusluktan istifa ettirerek genelkurmaya ve kuvvetlerin başına gönderdi. Böylece hükümet, orduya hâkim duruma geçmiş bulundu. Meclise girmiş bulunan Kâzım Karabekir ve Fuat Paşalar dışarı çıkarılarak yeni müfettişe devredinceye kadar görevleri başına gönderildi. Bu suretle bir darbe ihtimali önlenmiş oldu.

Şüphesiz, komutan olarak Kâzım Karabekir Paşa, savaş alanında ve harekât sırasında, Ermenistan Fatihi unvanını hak edecek derecede başarılıydı. Ancak siyaset hayatında aynı başarıyı gösterememiş olması, birtakım haksızlıklara uğradığına inandırarak kendisini küstürmüştü. Milletvekilliği sırasındaki tutumu, ciddî çalışmalar yerine politika oyunlarına katılması, Mustafa Kemal'in sağlığında daha ileri mevkilere geçmesini önlemiştir.

Ancak Atatürk'ün ölümünden sonra, İstanbul'dan milletvekili seçilerek Meclis'e girdi ve Meclis Başkanlığı'na getirildi.

Karabekir, orta boylu, tıknaz, hareketleri yumuşak, konuşması ağır, sesi güzel ve güzel sanatlara kabiliyeti olan bir insandı. Ahlâkı itibariyle daima emrindekilere örnek olmuştu. Eğitim alanında da istidadını, yaptıklarıyle ispatlamıştı. Ordudan ayrıldığı halde askerlik ruhunu hiçbir zaman kaybetmemişti. Kendisinden beklenmeyecek bir gurur sahibiydi. Kurtuluş Savaşı sıralarındaki fedakârlık ve çabalarının, başarılarının unutulduğu, hattâ Mustafa Kemal tarafından unutturulmak istendiği vehmine kapılmıştı. Meclis'ten ayrıldıktan sonra Erenköy'de, tren yolu üzerindeki köşküne kapanmış, uzun bir zaman âdeta sürgün hayatı yaşamıştı. Bu arada, Atatürk'ün Büyük Nutuk adlı eserine benzer tarzda hâtıralarını kaleme almış, adını da «İstiklâl Harbimiz» koymuştu.

Türk Kurtuluş Savaşı'nı bütün ayrıntılarıyla anlatan bu hatıralar, 1960 yılında merhumun kızları tarafından bastırıldı.